

Governar Blanes

«En el cas de Blanes, no té cap sentit que, de vint-i-un regidors només vuit facin tasques de govern, mentre tretze són a l'oposició»

Governar Blanes

JOSEP ALUM

Les dues baixes que s'han produït a l'equip del govern municipal de Blanes, aquestes darreres setmanes, afegides a la situació de disposar de només vuit vots (dels vint-i-un que configuren el ple) ha generat aquests dies un seguit de contactes i negociacions per intentar assolir el compromís de, com a mínim, onze regidors, per facilitar la governabilitat del municipi. La fragmentació de vot i la seva repercussió electoral del passat mes de maig van deixar un panorama d'aliances complicat. Ni sumaven prou els independentistes, ni la dreta-dreta, ni el centre-dreta, ni el centre-centre, ni el centre-esquerra, ni l'esquerra-esquerra, ni... Vaja, que respectant escrupolosament, d'una banda, afinitats i, de

l'altra, incompatibilitats programàtiques i/o ideològiques, semblaria impossible configurar una majoria prou operativa per «tirar endavant» Blanes. Amb la falta que fa!

Hem vist, estem veient ara que s'han acabat les majories absolutes, com de difícil resulta, a nivell supramunicipal, assolir pactes d'investidura i/o de govern. A nivell local, les coses haurien de ser més fàcils. I ho serien si tots els regidors electes recordessin que es van presentar a les eleccions amb un discurs i unes promeses inequívokes de treballar pel municipi. És clar que cal una oposició que modelï la tasca de govern! Però, viure a l'oposició sovint és més còmode; molt més que arremangar-se i mullar-se. En el cas de Blanes, no té cap sentit que, de vint-i un regidors, només vuit facin tasques de govern, mentre tretze són a l'oposició.

Potser si hi ha sigles i partits incompatibles. Tot i que després d'haver viscut, no fa massa anys, a Blanes mateix, una legislatura en la qual investidura i govern de facto es varen configurar al voltant d'una aliança més o menys explícita (políticament surrealista?) entre CIU, ERC i PP, les sigles no haurien de tenir tanta importància com la vàlua i la capacitat i ganes de treballar de les persones que les representen. La frase no és meua. És del filòsof i polític basc Daniel Innerarity. «Trobo constructiu tenir una societat partida en partits i més encara que sàpiguen posar-se d'acord, pactar, construir i conciliar. La indignació ha de superar els llocs comuns, la recerca de culpables i començar a adoptar la lògica de la construcció responsable». Resumint: menys tacticisme i més generositat.